

Sygn. akt XI Ka 615/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie: SO Ewa Bogusz – Patyra – spr.

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2013 roku

sprawy K. Ł.

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt VII K 123/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt **XI Ka 615/13**

UZASADNIENIE

K. Ł. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 29 października 2011 roku w miejscowości U.pow. (...) kierował groźby karalne zabójstwa pod adresem I. L., które to wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

II. w dniu 29 października 2011 roku w miejscowości U. pow. (...) kierował groźby karalne zabójstwa pod adresem J. S., które to wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Chełmie wyrokiem z dnia 19 marca 2013 roku oskarżonego K. Ł. uznał za winnego tego, że w dniu 29 października 2011 roku w miejscowości U.pow. (...) kierował groźby karalne zabójstwa i zniszczenia mienia pod adresem I. L. i J. S., które to wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył jemu karę dziesięciu

miesiący pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił oskarżonemu warunkowo tytułem próby na okres lat czterech; na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 złotych (dwieście osiemdziesiąt złotych) tytułem opłat, zwolnił oskarżonego od wydatków, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł **obrońca oskarżonego**. Na podstawie art. 425 § 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości.

I. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił, mającą wpływ na jego treść, obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na jednostronnej, przekraczającej granice swobodności oraz sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, dokonanej z całkowitym pominięciem lub zbagatelizowaniem dowodów bezsprzecznie przemawiających na korzyść K. Ł., przy jednoczesnym nadmiernym uwypukleniu dowodów niekorzystnych, przejawiającą się w:

- niezasadnym odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. Ł. w zakresie, w jakim zaprzeczył, aby kierował groźby karalne pod adresem pokrzywdzonych oraz aby przebywał w dniu 29 października 2011 roku w miejscu zamieszkania I. L.,

- niezasadnym odmówieniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka Ł. J. w zakresie, jakim zaprzeczył, aby w dniu 29 października 2011 roku przebywał w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej oraz aby zawiózł tam tamtego dnia oskarżonego,

- w bepodstawnym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonych I. L. i J. S. w zakresie, w jakim stwierdzili, iż w dniu 29 października 2011 roku oskarżony przebywał w miejscu zamieszkania I. L. i kierował tam groźby karalne pod adresem pokrzywdzonych, a ponadto, że przywiózł tam oskarżonego Ł. J.;

II. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mający istotny wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony zarówno przebywał w miejscach, o których mowa w zeznaniach świadków E. M., S. P. i S. S. jak i w międzyczasie przemieścił się do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej, gdzie miało dojść do zdarzenia.

Podnosząc powyższe zarzuty w oparciu o art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmienne co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku przez Sąd II instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie, nie dopuszczając się istotnej, mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, a zwłaszcza tych wskazanych w środku odwoławczym.

W uzasadnieniu pisemnym wyroku, sporządzonym z dbałością o uwzględnienie wszelkich faktów w sprawie istotnych, Sąd Rejonowy poddał niezbędnej analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach oparł swoje własne

przekonanie o istnieniu dostatecznych podstaw faktycznych i logicznych dla osiągnięcia całkowitej pewności co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 kpk), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 kpk) i bezstronności (art. 4 kpk.), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 kpk.

Analiza akt sprawy oraz treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przekonuje, iż wbrew zarzutom apelacji i przytoczonym na ich poparcie argumentom, Sąd Rejonowy, dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego, a także zeznań świadków oraz pozostałych dowodów, nie uczynił tego w sposób dowolny, gdyż o naruszeniu normy art. 7 kpk nie może być mowy tylko z tego względu, że Sąd I instancji nie dał wiary wersji wydarzeń przedstawionej przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach złożonych na rozprawie, natomiast obdarzył wiarą dowody niekorzystne dla K. Ł. w postaci zeznań pokrzywdzonych I. L. i J. S. oraz potwierdzających je dowodów nieosobowych w postaci odpowiedzi z Komisariatu Policji w D.(k 86), Rejestru zgłoszonych i wykonanych interwencji przez Policję wraz z dokonanym wpisem (k 87-88).

Absolutnie nie można zgodzić się z twierdzeniami obrońcy zmierzającymi do wykazania, że podstawą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i ustalenia stanu faktycznego powinny być wyjaśnienia K. Ł. z tego względu, że jak logicznie i przekonująco wywiódł Sąd Rejonowy nie zasługują one na obdarzenie wiarą w zakresie w jakim oskarżony przeczył, aby w dniu 29 października 2011r. złożył wizytę swojej byłej żonie.

Sąd Rejonowy w rozważaniach zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku poddał analizie wyjaśnienia K. Ł. i przedstawił wyczerpujące argumenty przeczące tezie obrońcy o odtworzeniu przez oskarżonego rzeczywistego przebiegu wydarzeń. Podkreślić przy tym należy, że Sąd Rejonowy uwzględnił i rozważył wszystkie okoliczności podane w wyjaśnieniach oskarżonego, w tym również fakty znajdujące potwierdzenie w zeznaniach E. M. (k 97v-98), S. P. (k 98-98v), S. S. (k 98) i Ł. J. (k 62-62v), dokonując kompleksowej analizy i oceny tych dowodów.

Sąd Rejonowy miał przy tym na uwadze emocjonalne zaangażowanie świadków I. L. i J. S. w rozstrzygnięcie sprawy, a nadto odniósł się do podawanego orientacyjnie przez pokrzywdzonych czasu zdarzenia a także odnotowanej godziny zgłoszenia dokonanego przez J. S. oraz godziny podawanej przez E. M. w powiązaniu z treścią wyjaśnień oskarżonego, w których określił on odległość dzielącą J. od U..

Zasadne - jak wykazał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku- danie wiary jedynie części wyjaśnień K. Ł., przekonuje o tym, że Sąd Rejonowy miał na uwadze cały materiał dowodowy, a także rozważył okoliczności przemawiające zarówno na niekorzyść jak i na korzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację przedstawioną przez Sąd Rejonowy, co czyni zbędnym jej ponowne przytaczanie.

Z powyższych względów zupełnie nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, podniesiony przez obrońcę oskarżonego, bowiem tego rodzaju błąd wynikać musi bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7). W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok SN z 24 marca 1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84). Możliwość zatem przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu i oceny dowodów zgodnej z wersją wydarzeń przedstawioną przez oskarżonego, jak to czyni skarżący w złożonym środku odwoławczym, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych.

Reasumując stwierdzić zatem należy, że wina oskarżonego K. Ł. w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zakwestionowania oceny prawnej zachowań oskarżonego i przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynów.

Wobec tego, że z apelacji wynika, iż jest ona zwrócona przeciwko całości rozstrzygnięcia – art. 447 § 1 kpk, tym samym należało się również odnieść co do kary. Sąd Odwoławczy dokonał instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku również i pod tym kątem, stwierdzając, że i w tej części jest on prawidłowy.

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje, rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w kodeksie karnym oraz ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z 14 listopada 1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, z 3-4, poz. 51). Przy czym na gruncie uregulowania art. 438 pkt. 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną w pierwszej instancji można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa- nazwać rażąco niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Ukształtowana przez Sąd I instancji kara nie zawiera cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i podziela stanowisko Sądu Rejonowego zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia. Wynika z niego, że Sąd wyrokujący w pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie, zarówno ustawowe jak i faktyczne okoliczności, które powinny być uwzględnione przy wymiarze kary i wyciągnął z nich prawidłowe wnioski w omawianym zakresie. Sąd Rejonowy sprostał dyrektywom sędziowskiego wymiaru kary określonym w art. 53 kk, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazując na okoliczności wpływające na ocenę stopnia społecznej szkodliwości występku przypisanego oskarżonemu. Uwzględnił również cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Z przytoczonych wyżej względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji w zakresie żadnego z alternatywnie sformułowanych wniosków oraz wobec braku okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 kpk i 440 kpk, zaskarżony wyrok jako trafny, należało na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze uzasadnia przepis art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).